

Matej Krajnc

Prašič pod hrastom in druge poučne rime

Po motivih iz Krilova

I.

Prašič pod hrastom

Nekako slep je videt dan.
Lužice v njem so krmežljave.
Jager se ujame v lastno past,
a s tem si več ne beli glave.

Pod hrastom pa ... nekakšna luč.
Brki načitanih gozdarjev.
In avtocesta daleč stran,
kjer spet nekdo zapelje v škarje.

Mar ni odličen, tak pejzaž?
Svet temelji na kilometrih.
Nakar zakoplje, kar ima,
v nekakšnih posvečenih nedrih

oguljenih, betežnih zim,
kot bi ne vedel, kam to pelje.
A saj ni važno, glavno je,
da mu nihče ne hodi v zelje.

II.

Orel in čebela

Prestara si, da bi tvoj bes
še komur koli kaj pomenil.
Jaz pa sem zoprn. Vse bolj.
Lej, ravnokar bom spet popenil.

Gre čas nazaj, gre čas naprej,
gre čas vdilj po diagonali.
Boji se, da bi padel mrak.
Boji se, da bi ga spoznali.

In jaz se ustrašim lastnih kril
in vbodov vetra, ki ropoče.
Prestara si za tak hehet.
Še za kaj drugega mogoče.

In jaz vzletim ... v mislih samo;
ne da se mi več kril razširit.
Med snegom se že dela mrak.
Ura je tri ..., če ne že štiri.

III.

Volk in jagnje

Polpismenega me zbude
rjoveči zvoki iz kleti.
Otroci? To je zgolj slab vic.
Ozimnica? Kdo vedel bi!

Tu bil je Edgar Allan Poe,
tako legende govore.
Živel je tu. Zazidal naj
bi nekaj v klet. Menda srce.

A brat ne znam. No ja, slabo.
Ne maram starih govoric.
Bojim se teme. In volkov.
In dveh koles, če gresta vštric.

A moral klet bom razkopat
in prit do dna, kaj se godi.
Srcu ozimnice ne dam:
naj žveči omet, če se mu zdi!

IV.

Plemenita lisica

Zelena luč ni več signal,
ampak hinavski snop svetlobe.
Onstran križišča se cedi
in vse je oker od maščobe.

Pa bil bi zvit, pa bil bi freh,
ji napovedal, vojno lice,
ki jo že dolgo imam v zobeh,
da bom iz ozadja zbezal strice

(ki tam čepijo v dveh gubah
in čas zapravljajo, lenivci)
in ji z rdečo zapretel,
pa še z bazuko in solzivci,

da videla bo, kaj je to,
gospodovati nad usodo!
Rad bil bi plemenit, a kaj –
sod že predolgo pušča vodo.

V.

Prevzetna nevesta

Si misliš, da si lepa, kaj?
Kar jebi v svoji se lepoti!
Mrak se počasi daje v nič,
žgolijo Walkerji in Scotti

napeve, bluese, serenade,
kar pač že paše pod balkone.
Ti pa privzdigneš svoj ponos,
ki z vsakim dvigom bolj potone,

pa greš na ples, na bal, na tanc,
kot se je temu včasih reklo.
Za tabo noč. Pred tabo kri.
Prepiri in razbito steklo.

A lej, pod kožo smo, kar smo.
Vgrajen imamo čuden čip.
Si misliš, da si lepa, kaj?
Zame že ne. Morda za v strip.